

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 10 kwietnia 2024 r. M. W. wniósł do Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. pismo, w którym wniósł o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko radcy prawnemu K. B., jako że w jego ocenie w dwóch skierowanych przeciwko niemu pozwach do Sądu Rejonowego dla (...) (...) (...) napisała nieprawdę, że jej mocodawca - zarządca nieruchomości „A.-5” (...) W. podjął z nim mediację na podstawie art. 187 § 1 k.p.c. Skarżący do pisma załączył kopię pisma skierowanego do Sądu Rejonowego dla (...) (...) (...), w którym wniósł o ukaranie radcy prawnego K. B. o to, że spowodowała bezpośrednie zagrożenie dla jego zdrowia poprzez stawienie się na rozprawie mimo widocznych objawów zainfekowania nieznaną Skarżącemu chorobą.

Postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2024 r. Rzecznik Dyscyplinarny (...) (...) W. radca prawny A. W. odmówiła wszczęcia dochodzenia.

Pismem z dnia 27 maja 2024 r. Skarżący złożył odwołanie od postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego (...) (...) W..

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Odwołanie Skarżącego nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie zauważyć należy, że w postanowieniu Rzecznika Dyscyplinarnego (...) (...) W. znalazła się oczywista omyłka pisarska w treści pouczenia, zgodnie z którą stronom procesowym przysługuje prawo złożenia pisemnego odwołania na postanowienie do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego (...) w O., podczas gdy w istocie prawo odwołania przysługiwało do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego (...) (...) W.. Omyłka nie miała jednak znaczenia dla ustalenia prawidłowego adresata odwołania, jako że odwołanie wnosi się za pośrednictwem Rzecznika Dyscyplinarnego.

Skarżący jako adresata odwołania wskazał Okręgowy Sąd Dyscyplinarny (...) w O., ale Rzecznik Dyscyplinarny prawidłowo przekazał sprawę do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego (...) (...) W..

W związku z powyższym Skarżący wniósł o sprostowanie postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego (...) (...) W.. Pismem z dnia 19 czerwca 2024 r. poprosił również o wskazanie podstawy prawnej wyznaczenia terminu posiedzenia w przedmiocie jego odwołania. Postanowienie w zakresie pouczenia zostało prawidłowo sprostowane, a podstawa prawna, o której wskazanie prosił Skarżący, została prawidłowo wskazana w treści postanowienia o sprostowaniu.

Podsumowując, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny stwierdza, że jest właściwy do rozpoznania wniesionego przez Skarżącego odwołania.

Przechodząc do meritum niniejszej sprawy, wskazać należy, że zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych radca prawny i aplikant radcowski podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych.

Stosownie do art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego Radca prawny, mając na uwadze treść roty ślubowania określonej w ustawie o radcach prawnych, obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami.

Odnosząc się do pierwszego z zarzucanych radcy prawnemu K. B. zachowań, w przedmiocie których Skarżący domagał się wszczęcia postępowania, wskazać należy, że Skarżący wraz ze skargą na radcę prawnego nie przedstawił żadnego pisma, które zawierałoby konkretną niezgodną ze stanem faktycznym treść oświadczenia.

Jednak nawet, gdyby taka niezgodność została stwierdzona, zauważyć należy, że zgodnie z art. 187 § 1 pkt 3 k.p.c. informacja, czy strony podjęły próbę mediacji lub innego pozasądowego sposobu rozwiązania sporu, jest wymogiem formalnym pozwu, którego niedochowanie skutkuje jego zwrotem bez merytorycznego rozpoznania sprawy. Kodeks postępowania cywilnego nie różnicuje konsekwencji umieszczenia w pozwie informacji o przeprowadzeniu mediacji, zawezwaniu do próby ugodowej, pisemnym wezwaniu do zapłaty czy nawet telefonicznej próbie polubownego

załatwienia sporu, a co więcej, warunkiem formalnym jest informacja, czy jakiegokolwiek z powyższych lub podobnych działań zostało podjęte, a nie samo to działanie. Praktyka w zakresie oznaczania próby polubownego rozwiązania sporu jest zróżnicowana, wśród pełnomocników procesowych, a informacja o „podjęciu próby mediacji” nie musi oznaczać konkretnie udziału w postępowaniu mediacyjnym, zwłaszcza, że sąd może skierować strony do mediacji na każdym etapie postępowania.

Ponadto, zasadą jest, że strona inicjująca postępowanie cywilne, niezależnie od zadośćuczynienia wymogowi formalnemu z art. 187 § 2 pkt 3 k.p.c., przedkłada wraz z pozwem dowody podjęcia próby polubownego zakończenia sporu (np. kopię wezwania do zapłaty). Treść tych dowodów - w przeciwieństwie do informacji, o której mowa w art. 187 § 2 pkt 3 k.p.c. - podlega ocenie sądu i może mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia.

Zatem należało przyznać rację Rzecznikowi Dyscyplinarnemu w zakresie, w jakim realizacja obowiązku procesowego przez radcę prawnego K. B. została uznana za prawidłową, zważywszy, że błędne oznaczenie czynności podjętej w celu polubownego rozwiązania sporu celem zadośćuczynienia wymogowi formalnemu z art. 187 § 2 pkt 3 k.p.c. nie ma żadnego wpływu na przebiegu postępowania cywilnego i nie stanowi ani uchybienia obowiązkowi ochrony interesu prawnego klienta, ani świadomego podania informacji nieprawdziwej w rozumieniu art. 38 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Również drugi z opisywanych przez Skarżącego czynów, tj. pojawienie się na rozprawie przed Sądem Rejonowym dla (...) (...) (...) mimo widocznych objawów choroby nie wynika z przedłożonych przez Skarżącego dokumentów. Do odwołania załączone zostały jedynie dwie strony protokołu rozprawy z dnia 25 lutego 2021 r. Z przywołanych przez Skarżącego fragmentów nie wynika, żeby sąd zwrócił radcy prawnemu K. B. uwagę na to, że jej infekcja stanowi zagrożenie dla pozostałych uczestników postępowania.

Co więcej, nawet ewentualny udział radcy prawnego w rozprawie mimo objawów infekcji nie stanowi postępowania sprzecznego z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu ani naruszenia obowiązków zawodowych. Obowiązkiem radcy prawnego będącego pełnomocnikiem procesowym klienta jest m.in. stawienie się na rozprawie, a wywołanie choroby co do zasady nie wynika z woli zainfekowanego. Słusznie zauważył ponadto Rzecznik Dyscyplinarny, że rozstrzygnięcie kwestii ewentualnego zagrożenia infekcją w trakcie rozprawy należy do kompetencji sądu, zatem jakiegokolwiek uwagi w tym przedmiocie należało kierować do przewodniczącego składu orzekającego celem podjęcia stosownych działań, np. zarządzenia przerwy w rozprawie.

W ocenie Sądu podstawy prawnej zakazu wykonywania czynności zawodowych w stanie choroby nie stanowi również przepis art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, jako że dotyczy on ściśle wykonywania czynności zawodowych, tj. świadczenia pomocy prawnej, a nie powiązanych z nimi czynności faktycznych.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należy przyjąć, że brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przewinień dyscyplinarnych, tj. zasadna była odmowa wszczęcia postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych. Na marginesie wskazać należy, że w ocenie Sądu nawet gdyby zarzucane przez Skarżącego zachowania radcy prawnego zostały udowodnione, zasadna byłaby odmowa wszczęcia dochodzenia również na podstawie odpowiednio stosowanego art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

Rzecznik Dyscyplinarny słusznie zatem odmówił wszczęcia postępowania. W świetle poczynionych wyżej ustaleń Okręgowy Sąd Dyscyplinarny doszedł do przekonania, że należy utrzymać w mocy postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. z dnia 25 kwietnia 2024 r. o sygn. akt RD 45/24 o odmowie wszczęcia dochodzenia na podstawie art. 437 § 1 w zw. z art. 465 § 1 i 2 k.p.k. i art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych.

Ze względu na powyższe należało orzec, jak w sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zdanie drugie ustawy o radcach prawnych mając na względzie, że nie zostało wydane orzeczenie o ukaraniu.

Pouczenie:

Niniejsze postanowienie jest prawomocne i ostateczne, bowiem Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W., w niniejszej sprawie działał jako organ II instancji i dlatego stosownie do treści art. 426 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ oraz stosownie do treści art. 70² ust. 1a ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych od niniejszego postanowienia nie przysługuje żaden środek odwoławczy.